

[Erhard Jakobsen]

alle kan se har det, sådan som vi ikke ønsker nogen skal have det. Dem samler man sammen, dem skyder man foran sig og siger: det er dem, politikerne forfølger. Det er dem, politiet forfølger. Det er dem, man slår ned. Og så står lederne i baggrunden og gnider sig i hænderne, og Solvognen synger til i kor, efter at der er stødt i fløjten. Det er nogle år siden, vi her i landet oplevede, at fællessang startede med, at nogle piftede i en fløjte. Nu har vi altså genoplevet det. Det giver ubehagelige erindringer om dengang, da folk her i landet sang på kommando. Det er ved at blive genindført. Vi så det i højesteret forleden.

Strassburgerteserne bør man holde sig meget nøje for øje. Det har altid været revolutionære bevægelers første opgave at få myndighederne til at slå løs på nogle, som det var synd for. (*Høj latter fra en kvindelig tilhører*). Det var dog en hæsliig latter at høre på.

Der tales i denne forbindelse om frygt. Som om nogen her skulle være bange for det, der foregår på Christiania. Bevar mig vel. Som om nogen skulle være bange for venstrefløjen i det hele taget. Den politiske venstrefløj, som kan opvise én lang retræte fra dengang, da Aksel Larsen alene havde 20 mand, til i dag, hvor tre stærkt splittede og over for hinanden hadske grupper har 20 mand. Det er det, der er sket i hele den tid, hvor man har talt om oprør og revolution; da er venstrefløjen blevet splittet og svækket. Så de nye skud, der er kommet på, skal i hvert tilfælde ikke forskrække nogen. Nej, det er noget helt andet, der forskrækker os andre, som en række tidligere talere har været inde på.

Jeg vil ikke som hr. Voigt – hvis tale jeg i øvrigt må komplimentere ham for – henvise til de borgere, der bliver, som hr. Voigt sagde, mishandlet af myndighederne. Jeg vil henvise til dem, der bliver korrekt behandlet af myndighederne, men behandlet af myndighederne på en måde, som er meget ubehagelig for dem – måske også urimelig i visse tilfælde, det kan man ikke uden videre undgå. De må i hvert tilfælde affinde sig med det, og de gør det. Det er grundlaget for vort demokrati, at borgerne bøjer sig, også for de afgørelser, der er mest ubehagelige for dem. Min salighed om de ikke nu – i 7 år i Frøstruplejren og i 4 år her – kan se den ene ulovlighed begået efter den anden, og der

sker ingenting. Politiet taler åbent om, at man kan bare tage ud og finde tyvekosterne derude. Alle ved, det foregår, men man må ingenting gøre. Man har ikke ordre til at gøre noget, man lader det bare ligge. Hvordan tror man det virker på folk, der må finde sig i f. eks. nye miljøbestemmelser, som vi godt ved er strammet, men som vi også ved er nødvendige, og andre bestemmelser, som hr. Christophersen og andre har nævnt?

Minsandten om ikke hr. Tastesen står og siger, det er folketingets skyld. Derude sidder menneskehedens velgørere. Her sidder disse forfærdelige, hårde politikere osv. Der er noget, der er folketingets skyld. Vi har kludret gevaldigt med denne sag, altså det flertal, der står bag de forskellige afgørelser, har kludret gevaldigt – og man skylder i hvert fald ét sted en undskyldning. Man skylder Københavns kommune en bragende undskyldning. Det er helt urimeligt, det vil jeg gerne sige i denne forbindelse, at nogle har rettet angreb på Københavns kommune. Enhver, der har kommunal erfaring, ved, hvordan det må være at administrere i en situation, hvor en myndighed, der i hvert fald i visse henseender er over kommunen – som tiltager sig visse rettigheder i hvert fald – administrerer snart til den ene side og snart til den anden side. Jeg tror, Københavns kommune virkelig har prøvet efter bedste evne at klare problemet, men det har været næsten håbløst.

Nu kommer Københavns kommune ind i billedet. Jeg kan overhovedet ikke forstå, at nogen begynder herinde at ville løse det, de kalder Christianias problem. Hvad i alverden kommer det folketinget ved? Må jeg sige, at her taler jeg af mange års erfaring. Da jeg sad som borgmester i Gladsakse kommune, sad jeg på et vist tidspunkt med 700 familier i Høje Gladsakse, hvis husleje var blevet forhøjet fra 500 kr. om måneden, som de havde vanskeligt ved at betale, til 750 kr. om måneden, som de umuligt kunne betale. Der var ikke én hjælpende hånd fra noget ministerium i den forbindelse. Der var intet at gøre. Det måtte Gladsakse kommune selv betale; det fik bl. a. amtsrådet klart og tydeligt tilkendegivet over for os. Nu kommer Københavns kommune med . . . nej, det gør Københavns kommune ikke, for de har ikke bedt om noget som helst. Enhver ved, at Københavns kommune selv kan klare det her;